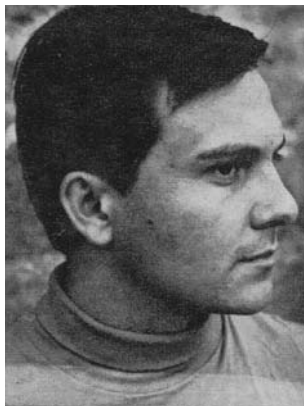

KÓSA LÁSZLÓ Rózsa Endre ismeretlen verse

Az 1895-ben tanárképző intézetként alapított, 1950-ben megszüntetett, majd néhány év múlva szakkollégium formájában újraindított Eötvös József Collegium idén ünnepli Ménesi úti épülete elkészülésének centenáriumiát. Ünnepségek, konferenciák zajlanak, kiadványok születnek. Az évforduló, mint annyiszor, ezúttal is alkalmat nyújt emlékezésre, a jelen állapot mérlegelésére és a jövő tervezésére. Engem, a hajdani kollégistát arra készítetett, hogy több évtizede nem bolygatott ifjúkori irataimat átnézzem. Így került kezembe a szintén kollégista Rózsa Endre (1941–1995), a *Kilencek* költőcsoport idejekorán eltávozott tagjának cím nélküli, ismeretlen versének autográf kézírata.

Idegenek, azaz nem bentlakók éjszakázását a kollégiumban a szabályzat biztonsági okokból szigorúan tiltotta. Ennek ellenére gyakran megtörtént. Különösen az egy-két évvel korábban végzett volt kollégisták kerestek így alkalmi szállást, ha valami miatt nem tudtak akár fővárosi, akár vidéki lakásukba hazatérni. Ők még ismerték a fiatalabbakat, a portásoknak szintén ismerősök voltak. Az éppen kint maradó kollégisták helyére – ilyenek mindig voltak – az évfolyamról évfolyamra szálló szolidaritás jegyében befogadták őket. Így történt, hogy 1966 őszén vagy 1967 tavaszán bekopogott a szobánkba a régi barát-ismerős Rózsa Bandi, és helyet kért.

A négy szobalako egyike éppen azon az éjszakán nem aludt bent. Magára az esetre részletesebben nem emlékszem. Bandi akkor írhatta a verset, amikor reggel meglátta, hogy ajtónk belső oldalára rajzszőgezve fél tucat írásos köszönet díszleg jelesebbnél jelesebb régi kollégistáktól, akik ugyancsak hozzánk kvártélyoztak be. Azután melléjük tűzte a maga míves köszönetét:

*Bár nyikorogva nyekergett ágyatok és a fejemenél
annyi üres flaskó zörrent össze vadul
(szót sem ejtek a fogcsikortván szunnyadozókról) –
szép volt itt ez az éj; szebb csak a virradata!*

Az időmértékes négysoros „magáért beszél”, de legalább még egy tárgymagyarázat szükséges hozzá. A kollégiumi lakószoba szemben lévő sarkaiban egy-egy emeletes ágy foglalt helyet egyik végével ugyancsak egy-egy ruhás szekrénynek támaszkodva. A szekrények tetején dekorációként helyben elfogyasztott borok palackjai álltak, egyidejűleg a lakók kedves időtöltését dokumentálták. A rozoga ágyak már kisebb mocorgásra, nyújtózkodásra is nekiütödték a szekrényoldalnak, az üres flaskók pedig egymáshoz verődve vették át tőlük a mozgást. Amikor tanév végén kiköltöztünk, a társak közül én hagytam el utoljára a képektől, könyvektől „megfosztott”, elárvult szobát, megakadt a szemem az ajtóra szegezett írásokon. Leszedtem és emlékül eltettem őket. Bízom benne, hogy a szabályzatba ütköző vendégbarátság bűne régen elévült, s a közölt vers megtalálja helyét írója immár sajnos lezárult életművében.

